

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 100.

Anden Session.

33te Møde.

Onsdagen den 20de November.

(Fortsat).

Grundtvig: (fortsat). Altsaa, jeg mener, der er fuld Føie til, naar man skal have en Paragraph om noget Saadant, at man indskrænker sig til, hvad der dog maa skee var muligt, at det kunde udføres, uden ret aabenbart at paalægge Samvittigheds-
twang og Skade for den hele Literatur, nemlig, at der ikke maa drives Spot med noget Religionsfund, som et saadant i sin Heelhed, og at man derimod lader dem selv forsvare deres Religionslærdomme og Gudsdyrkelse, ligesom man kan være vis paa, at de haade ville være meget slet tjente med et Papiers-Skjold mod de gloende Pile, og ligeledes være meget lidet tilfredse med det, naar det skulde hindre dem fra at drive Spot med noget som helst af de modsatte Religionsfund. Jeg vil blot nævne i den Henseende, hvorledes man vil kunne tænke sig, at der enten fra Folketirkens Side eller fra den danske Statskirkes Side kunde skrives om den baptistiske Daab, eller fra den baptistiske Side skrives om vor Daab, uden at der vilde findes Spot deri. Saaledes troer jeg da, at det er noksom forvarligt, naar man skal have een af de Dele, som vi have nævnt i en saadan Paragraph, som truer dens Overtrædere med Fængsel fra 1 til 6 Maaneder, at erklære sig for det kørteste, for det, som siger mindst. Hvad Slutningen af Paragraphen angaaer, saa har jeg ingen Lod eller Deel i den, og maa aldeles tiltræde, hvad her er sagt, at Ordet „unyttigt“ slet ikke passer og paa ingen Maade gjør Sagen klar. Jeg skal i den Henseende bemærke, at det i Grunden slet ikke er noget dansk Ord, skøndt det staaer i Luthers Cate-

chismus, men det er tydss og vil paa dansk om trent komme til at hedde „ublu“. Jeg anseer det ogsaa for ikke blot unyttigt men latterligt, at give et saadant Forbud mod, hvad der enten, som det er kaldt, støder an paa Sædeligheden og Blufærdigheden eller hvad man vil kalde det, og jeg vil i den Henseende kun gjøre opmærksom paa, at i den Tid, da Trykkeforordningen af 1799 har været i Kraft, og da den var i sin største Kraft, da blev der i Danmark ikke udgivet noget enkelt, men en stor Samling af meget tillokkende Vers og Rim, som var fulde af de største Bespøttelser af Alt, hvad der var kristeligt og kirkeligt, og saaledes, at vistnok Blufærdigheden maatte rødme idetmindste ved hver anden Side, og det gik glat; hvorledes man derfor nu vil tænke sig med nogle faa Ord i en Paragraph, om det end var Umagen værd at hindre noget Saadant fra at udkomme heri Riget, det kan jeg slet ikke begribe, og derfor skal jeg ogsaa stemme imod den hele Paragraph, som aldeles unyttig og skadelig, — skadelig, fordi den aldrig vil blive brugt, uden naar man vil en Forfatter til Livs, og da kan man meget let finde Noget at beraabe sig paa, da der som sagt i Bibelen gives Exempel paa at drive Spot med modsatte Religionsfund, og i Bibelen findes Meget, som efter Manges Mening saarer baade Blufærdigheden og alt Saadant. Der kunde være Meget for mig at sige om de følgende to Paragrapher, men jeg skal ikke trætte Thinget dermed, da jeg jo i det Hele misbilliger det Altsammen og stemmer imod den hele Presselov.

Spandet: Om § 8 skal jeg ikke tale mere. Det blev af en æret Rigsdagsmand oplyst, at den leed af Svindfot, saa at jeg haaber, at den ikke vil opnaae nogen høi Alder. Hvad § 9 angaaer, saa vil jeg anbefale mit Vædringsforslag, og gjøre opmærksom paa,